

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 200/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o., Námestie Martina Benku 15, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Tpo/5/2026 z 13. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. marca 2026 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5, ako aj čl. 46 (v bližšie nešpecifikovanom rozsahu, pozn.) a čl. 50 (v bližšie nešpecifikovanom rozsahu, pozn.) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv garantovaných v čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom a uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a krajskému súdu prikázať, aby ho prepustil z väzby na slobodu. Zároveň žiada priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odboru kriminálnej polície (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: KRP-202/1-VYS-BA-2025 z 27. januára 2026 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a zároveň sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin neoprávnenej výroby

a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1 a 5 písm. d) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v avizovanom uznesení. Mestský súd Bratislava I vzal sťažovateľa v danej veci do väzby uznesením sp. zn. 52Tp/5/2026 z 29. januára 2026 z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom väzbu sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zároveň nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti zmienenému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Uznesenie o vznesení obvinenia v rozpore s § 176 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku neobsahovalo poučenie o opravnom prostriedku. Obvinenie bolo preto vznesené nezákonne a sťažovateľ nemohol byť vzatý ani do väzby. V uvádzanom prípade nešlo len o písársku chybu, ale o absenciu podstatnej náležitosti rozhodnutia. Vyšetrovateľ síce 30. januára 2026 vydal opravné uznesenie, ktorým avizovaný deficit napravil, avšak táto oprava nastala až po uplynutí maximálnej lehoty sťažovateľovho zadržania a v čase, keď sa sťažovateľ už nachádzal vo väzbe.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Úlohou ústavného súdu nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred inými orgánmi verejnej moci, a to ani v prípade, ak má parciálne výhrady k dostatočnosti formálneho postupu. Poslaním ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred ostatnými verejno-mocenskými štruktúrami. Akékoľvek porušenie zákona nemá automaticky za následok porušenie ľudsko-právneho štandardu. Na to, aby bol konštatovaný zásah do základných práv, musí pochybenie orgánu verejnej moci presahovať intenzitu nezákonnosti. V danom prípade nebolo sporné, že uznesenie o vznesení obvinenia (z 27. januára 2026, pozn.) v pôvodnom znení neobsahovalo poučenie o opravnom prostriedku. Avizovaný formálny nedostatok bol reparovaný opravným uznesením vyšetrovateľa z 30. januára 2026, teda po vzatí sťažovateľa do väzby. Neuniklo však pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ a jeho obhajca už v deň vznesenia obvinenia, teda pred vzatím sťažovateľa do väzby, mali vedomosť o možnosti podať proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť. **Zo zápisnice o výsluchu sťažovateľa z 27. januára 2026 vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo sťažovateľovi doručené v deň jeho vydania, sťažovateľ a jeho obhajca mu porozumeli a evidentne boli oboznámení aj s možnosťou podať proti avizovanému uzneseniu sťažnosť, keď uviedli, že sa k sťažnosti**

nevyjadrujú. Na tomto podklade preto nie je ústavne nekorektný záver krajského súdu o tom, že nedostatok poučenia v uznesení o vznesení obvinenia bol zrejmosou chybou pri jeho písomnom vyhotovení, pričom sťažovateľ bol o svojich právach (vrátane možnosti podať proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť) riadne poučený pred vyšetrovateľom. Povedané inak, sťažovateľ nesporne poznal možnosť opravného prostriedku, pričom realizácia tejto možnosti mu nebola znemožnená. Neozrejmienie možnosti podať opravný prostriedok v uznesení o vznesení obvinenia preto v okolnostiach danej veci nepredstavovalo takú chybu, ktorá by sa spájala s porušením práv sťažovateľa. Táto imperfekcia bola výlučne formálnej povahy bez materiálneho dopadu na postavenie sťažovateľa.

6. Ak ide o námietky porušenia čl. 46 a čl. 50 ústavy, ústavný súd, poukazujúc na svoju konštantnú judikatúru, uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Z uvedeného vyplýva, že čl. 46 a čl. 50 ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, sú v trestných veciach v zásade aplikovateľné len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného proti konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Je to tak z dôvodu, že označený článok ústavy zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto sa na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikujú špeciálne ustanovenia o osobnej slobode vyplývajúce z čl. 17 ústavy, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ústavy a naň nadväzujúce ďalšie články siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy garantujúce právo na súdnu ochranu (m. m. napr. I. ÚS 594/2024).

7. Aj čl. 6 dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahuje sa v plnom rozsahu na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska väčšiny procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 594/2024). Napokon, k námietke porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že ochrana poskytovaná týmto ustanovením sa nevzťahuje na prvotné obmedzenie osobnej slobody, ako je to v prípade sťažovateľa, ale až na následnú kontrolu zákonnosti väzby (m. m. napr. III. ÚS 22/2025, III. ÚS 96/2026). Ustanovenia čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru sú preto v okolnostiach sťažovateľovej veci, podobne ako referenčné normy stvárnené v čl. 46 a čl. 50 ústavy, nepoužiteľné.

8. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť

porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

9. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu